

Lewis Carroll

Totul este posibil în Țara Minunilor. Iată de ce:
lor poruncă să meargă înapoi și să revină
înainte și totuși să nu se întâmple nimic.
Te să poți să te săvârșești.

Când începe jocul, totul e posibil.
Pentru că oriceva să înțeleagă că e o jocătură,
nu poate să fie deloc posibil să nu se întâmple.
Așa că făc și eu ce pot.

Alice în Țara Minunilor

Tanica este bătrân, dar încă mai trăi în față.
Dacă nu îmi întreb, care, cum pot
Cu ceas cu tot rata să se meargă.
Mai repede decât noroile.

Când cărți, fiind asemănată
Anii vînturilor și gălăzăi,
Cu soția mereu ascunsă în spate,
Dacă vîntul pătrunde, am putut
Iată ce să facă, să lăsă să treacă,
Cine te-ai crede în spate.

editura
Eduard

CUPRINS

CAPITOLUL I

Prin vizuina lepurelui 7

CAPITOLUL II

O baltă de lacrimi 17

CAPITOLUL III

O cursă electorală și o poveste cu coadă lungă 29

CAPITOLUL IV

Iepurele îl trimite pe Bill 41

CAPITOLUL V

Sfatul domnului Omidă 55

CAPITOLUL VI

Porcușorul și Piperul 67

CAPITOLUL VII

La ceai cu nebunii 81

CAPITOLUL VIII

Terenul de cricket al Reginei 95

CAPITOLUL IX

Povestea Falsei Broaște Țestoase 108

CAPITOLUL X

Cadrilul de Homari 120

CAPITOLUL XI

Cine a furat tartele? 132

CAPITOLUL XII

Alice depune mărturie 145

Pentru comenzi și informații: 0341/881.647
www.edituraeduard.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CARROLL, LEWIS

Alice în Țara Minunilor / Lewis Carroll. - Lumina :
Editura Eduard, 2019
ISBN 978-606-571-669-8

821.111

Alice își încrucișă mâinile și începu:
Tătucă, ești bătrân de-acum,
Iar părul ți-a albit
Și totuși mergi în mâini pe drum,
Ti se pare potrivit?

Când Tânăr, fiule, eram,
Mintea mereu mi-o protejam
Acum se pare c-am pierdut-o de tot
Așa că fac și eu ce pot.

Tătucă, ești bătrân de-acum,
Și foarte gras te-ai mai făcut,
Dar faci salturi mortale pe drum,
Poți să-mi spui cum de-ai putut?

Când Tânăr, fiule, eram,
Alifia asta mereu o foloseam.
Ca să fiu în formă mare.
Vrei și tu să cumperi, oare?

Tătucă, ești bătrân, dinți nu mai ai în fălcி,
Dar mă întreb, oare, cum poți
Cu oase cu tot rața s-o mesteci
Mai repede decât noi toți?

Când Tânăr, fiule, eram,
Am vrut să fiu avocat.
Cu soția mereu acasă exersam,
Deci fălcி puternice-am păstrat.
Tătucă, ești bătrân, fiul zise iar,
Cine te-ar crede în stare
Să ții pe nas în echilibru un țipar?
Cum reușești aşa lucrare?

Blănosul îl opri pe
Şoarece, când îl văzu
Prin casă, şi-i spuse:
Hai cu mine la
Tribunal pe dată
Că eu te dau în judecată. Hai
La proces cu mine,
Şi să zici nu, nu ține
Că altceva mai bun
N-am de făcut, oricum.
Şoarecele spuse javrei:
Ce proces să fie ăsta?
Fără juriu, şi fără
Judecător, precis.
E o glumă!
Nici o glumă, zic,
N-ai nevoie de nimic,
Voi fi eu judecător,
Voi fi chiar şi juriu
Eu voi singur
Te judec ca la carte
Şi te condamn la moarte.
N-ai nevoie de nimic,
Voi fi eu judecător,
Voi fi chiar şi juriu
Eu voi singur
Te judec ca la carte
Şi te condamn la moarte.

CAPITOLUL I Prin vizuina lepurelui

Alice se săturase să stea lângă sora ei pe băncuță, fără să facă nimic; trăsese cu ochiul de câteva ori în cartea pe care sora ei o ctea, dar nu avea nici poze, nici dialoguri, și „ce rost are o carte fără poze și dialoguri?”, gândi Alice.

Așa că acum se gândeau (cât putea, pentru că era foarte cald afară și se simțea adormită și prostuță) dacă merită să se obosească să culeagă margarete pentru a face o coroniță din ele, când deodată un lepure Alb cu ochii roz trecu în fugă pe lângă ea.

Nu era ceva CHIAR deosebit; și nici lui Alice nu i se păru ceva FOARTE ciudat când îl auzi pe lepure spunându-și:

– Vai de mine! Vai de mine! Am să întârzi!

(Mai târziu, Alice s-a gândit că poate ar fi trebuit să se mire, dar în acel moment i s-a părut ceva normal); dar când lepurele efectiv SCOASE UN CEAS DE BUZUNAR DIN VESTĂ, îl privi și apoi începu să se grăbească și mai tare, Alice sări în picioare, pentru că, într-o secundă, îi trecu prin minte că nu mai văzuse până atunci un lepure care să poarte vestă sau să aibă un ceas pe care să-l scoată din buzunarul vestei; și, arzând de curiozitate, fugi pe câmp după el, chiar la timp să-l vadă sărind într-o vizuină mare de iepure, de sub un gard.

În secunda următoare, Alice coborî după el, fără să se

gândească măcar un moment cum va mai ieși de acolo.

Vizuina de iepure mergea drept ca un tunel o vreme, apoi cobora brusc, atât de brusc încât Alice, până să apuce să se opreasă, se trezi căzând într-o fântână foarte adâncă.

Poate era fântâna prea adâncă, sau Alice cădea prea încet, dar avu destul timp să privească în jurul ei și să se gândească ce va face mai departe. Mai întâi, încercă să se uite în jos și să vadă unde cădea, dar era prea intuneric; apoi se uită la pereții fântânii și observă că erau plini de dulăpioare de bucătărie și rafturi de cărți. Din loc în loc, erau hărți și desene agățate pe umerașe. Apucă un borcan de pe un raft; pe etichetă scria: „MARMELADĂ DE PORTOCALE”, dar, spre dezamăgirea ei, era gol. Nu voia să dea drumul borcanului pur și simplu, pentru că putea omorî pe cineva, aşa că reuși să-l pună înapoi pe un raft pe lângă care trecea.

„Ei bine – gândi Alice – după aşa o cădere, rostogolirea pe scări nu e mare lucru. Cei de acasă mă vor crede foarte curajoasă! Nu m-aș mai plânge nici dacă aş cădea de pe acoperișul casei!” (Ceea ce se putea întâmpla).

Și cădea mereu. Oare nu se va termina niciodată căderea?

– Mă întreb câți kilometri am coborât până acum? zise ea cu voce tare. Precis mă apropii de centrul pământului. Să mă gândesc: asta ar însemna câteva zeci de mii de kilometri, cred. (Trebuie să știți că Alice învățase despre aşa ceva la școală; și, deși nu era cea mai bună ocazie să arate ce știa, pentru că nu era nimeni s-o audă, era bine să repete.) Da, cam asta ar fi distanța – dar mă întreb la ce Latitudine și Longitudine sunt? (Alice nu știa ce înseamnă nici Latitudine,

nici Longitudine, dar erau niște cuvinte impresionante).

Respect pentru autori și cărți

Apoi continuă:

– Mă întreb dacă o să cad direct PRIN centrul pământului! Ce amuzant ar fi să ajung la oamenii care merg cu capul în jos! Antipaticii, cred. (Chiar se bucură că nu o auzea nimeni de data aceasta, pentru că nu părea deloc să fie cuvântul corect.) Dar va trebui să-i întreb cum se numește țara lor, sigur. Nu vă supărați, doamnă, este Noua Zeelandă sau Australia?, și Alice încercă și o plecăciune în timp ce vorbea – imaginează-ți că faci o plecăciune în timp ce cazi prin aer! Crezi că tu ai reuși? Ce fetiță proastă mă vor crede, că nu știu! Nu, nu are rost să întreb; poate văd scris undeva.

Și cădea mereu. Cum nu avea ce face, Alice începu din nou să vorbească:

– Sunt convinsă că Dinei îi va fi dor de mine în seara asta. (Dina era pisica). Sper să-și aducă aminte să-i dea farfurioara cu lapte la ora cinci! Draga mea Dina! Aș fi vrut să fii aici cu mine! Nu sunt șoareci prin aer, dar poate prinzi un liliac, că seamănă cu șoareci, știai? Oare pisicile mănâncă lilieci?

Acum lui Alice i se cam făcu somn și începu să spună ca într-un vis: „Pisicile mănâncă lilieci? Pisicile mănâncă lilieci?”, și câteodată: „Lilieci mănâncă pisici?”, pentru că, vezi tu, dacă tot nu putea răspunde la nici una din întrebări, nu mai conta cum punea întrebarea. Simțea că adoarme și visa că se plimbă de mâna cu Dina, pe care o întreba: „Dina, spune-mi sincer, ai mâncat vreodată un liliac?”; când, deodată, țup! țup! căzu pe o grămadă de vreascuri și frunze uscate, și cădere se sfârși.

Privi în sus, dar deasupra era totul întunecat; înaintea ei era din nou un pasaj lung și lepurele Alb se vedea și el, grăbindu-se. Nu era niciun moment de pierdut: Alice porni și ea ca vântul, tocmai la timp să-l audă zicând, de după colț:

– Pe urechile și mustătile mele, ce Tânziu se face!

Era chiar în spatele lui când ajunse și ea la colț, dar lepurele dispăruse. Alice era acum într-un salon lung și scund, luminat de un șir de veioze agățate de tavan.

Erau uși pe toate laturile salonului, dar toate erau încuiate; și, după ce Alice le încercă pe toate, se îndreptă spre mijlocul salonului, tristă, gândindu-se cum va ieși oare de acolo.

Deodată ajunse lângă o măsuță cu trei picioare, făcută toată din sticlă groasă. Nu era nimic pe ea, decât o cheiță aurită, și la început Alice se gândi că poate se potrivea la una din ușile salonului. Dar, nici vorbă, ori era broasca prea mare, ori era cheița prea mică, oricum, nu reuși să deschidă nici o ușă. Totuși, a doua oară, descoperi o draperie pe care nu o observase până atunci. În spatele ei era o ușiță cam de o jumătate de metru: încercă și la ea cheița și, spre marea ei încântare, se potrivea!

Alice deschise ușița și văzu că dădea într-un pasaj nu mai mare decât o gaură de şobolan; se aşeză în genunchi și prin pasaj văzu cea mai drăguță grădină. Ce mult își dorea să iasă din salonul acela întunecat și să se plimbe printre straturile de flori strălucitoare și fântânile răcoritoare, însă nici măcar capul nu îi trecea prin ușă.

„Și chiar dacă ar trece capul – gândi Alice tristă –

ce rost ar avea fără umeri? O, ce mi-aș dori să mă pot strâng ca un telescop! De fapt, cred că aș putea, dacă aș și cum", pentru că, vezi tu, se întâmplaseră atâtea lucruri extraordinare în ultima vreme încât Alice ajunsese să cred că puține lucruri erau cu adevărat imposibile.

Se pare că nu mai avea rost să stea lângă ușită, aşa că se întoarse la masă, aproape sperând să găsească o altă cheită, sau măcar o cărticică cu reguli despre cum se poate strâng un om ca un telescop: de data aceasta găsi acolo o sticluță.

– Asta sigur nu a fost aici până acum, zise Alice.

Sticluța avea atârnată de gât o etichetă pe care scria, cu litere mari și frumoase: „BEA-MĂ“.

Era simplu de zis „Bea-mă“, dar Alice cea înțeleaptă nu se grăbea să facă aşa ceva.

– Nu, întâi mă uit să văd dacă nu scrie cumva pe ea „otravă“, pentru că auzise ea niște povești despre copii care se arseseră sau fuseseră mâncăți de animale sălbaticice și despre alte lucruri la fel de neplăcute, și astă doar pentru că **UITASERĂ** niște lucruri simple: cum ar fi că o pocnitoare îți va arde mâna dacă o ții prea mult timp în palmă; sau că îți va curge sânge dacă te tai adânc cu un cuțit; iar Alice precis nu uitase că, dacă bei prea mult dintr-o sticlă cu eticheta „otravă“, sigur îți se va face rău, mai devreme sau mai târziu.

Totuși, pe sticlă NU scria „otravă“, aşa că Alice îndrăzni să guste; și chiar avea gust bun (de fapt, avea gust de tartă de vișine, cremă de zahăr ars, ananas, friptură de curcan, toffee și pâine prăjită cu unt), aşa că o termină repede.

– Ce senzație ciudată, zise Alice, cred că mă strâng ca un telescop.

Și chiar aşa era: acum avea doar 30 de centimetri și se bucură nespus la gândul că acum va putea intra pe ușită și va ajunge în grădina aceea frumoasă. Mai întâi, însă, așteptă să vadă dacă se mai micșora cumva în continuare; se îngrijoră puțin, totuși:

– S-ar putea să mă micșorez până dispar de tot, să știi, își spuse Alice. Cum dispare flacăra de la lumânare. Oare cum aș arăta atunci?

Și încercă să-și imagineze cum arăta flacăra de la lumânare după ce se stingea, dar nu văzuse niciodată aşa ceva.

După ce observă că nu se mai întâmpla nimic cu ea, se hotărî să meargă imediat în grădină; dar, vai de biata Alice! Când ajunse la ușă, descoperi că uitase cheită aurită pe masă și se întoarse după ea, dar văzu că acum nu mai putea ajunge în nici un fel la cheită: o putea vedea destul de clar prin sticla groasă a mesei și încercă să se cătere pe unul din picioare, dar aluneca mereu de pe el; iar când obosi tot încercând, se aşeză pe jos și începu să plângă.

– Hai, că nu are rost să plângi aşa! își zise Alice, tăios. Te sfătuiesc să încetezi în acest moment!

În general, ea își dădea sfaturi bune (deși rar le și urma) și uneori se certă singură atât de tare, că îi dădeau lacrimile; odată, chiar s-a tras singură de urechi pentru că trișase la un joc de cricket, unde juca și rolul adversarului, pentru că acestui copil ciudat îi plăcea în mod deosebit să se prefacă și două persoane diferite.

– Nu are rost acum, zise biata Alice, să mă prefac că sunt două persoane diferite! Păi, abia a mai rămas din mine destul pentru O SINGURĂ persoană normală!

După o vreme, dădu cu ochii de o cutiuță de sticlă, aflată sub masă. O deschise și înăuntru găsi o prăjitură foarte mică, pe care scria foarte frumos, cu stafide, „MĂNÂNCĂ-MĂ”.

– Ei bine, o să te mănânc, zise Alice, și dacă mă faci să cresc, voi putea ajunge la cheie; dacă mă faci mai mică, voi putea trece pe sub ușă; orice ar fi, ajung eu în grădina aceea și nu îmi pasă cum!

Alice mânăcă puțin.

– Cresc sau mă micșorez? își zise îngrijorată, punându-și mâna pe creștet să vadă ce se întâmplă și, spre surpriza ei, constată că era la fel; normal, ce să se întâiple când mânânci o prăjitură?

Dar Alice se obișnuise să se întâiple numai lucruri extraordinare, și altceva i se părea, acum, plăcitor și banal. Așa că se puse pe treabă și curând terminase totă prăjitura.

CAPITOLUL II O baltă de lacrimi

Așa aşa ciudat! țipă Alice (era atât de mirată încât uitase și să vorbească corect). Acum mă desfac ca un telescop enorm! La revedere, picioare! (se uitase la picioarele ei și aproape că nu se mai vedea, aşa erau de departe). Of, bietele mele picioare, oare cine o să vă mai încalțe de acum înainte, dragele mele? Pentru că eu sigur nu voi mai putea! Voi fi mult prea departe să îmi fac griji pentru voi: trebuie să vă descurcați cum puteți. Ar trebui să fiu mai bună cu ele – gândi Alice –, că poate nu mă vor mai duce unde vreau eu să merg! Să vedem: le voi face cadou o pereche de cizme la fiecare Crăciun.

Și continua să facă planuri:

– Trebuie să le trimit prin poștă! gândi ea. Ce amuzant, să le trimiti picioarelor tale cadouri! Și ce ciudat ar scrie pe plic!

D-lui Picior al lui Alice

Pe covoraș,

Lângă șemineu

(Cu drag, Alice)

– Vai de mine, ce prostii vorbesc!

Tocmai atunci se lovi cu capul de tavanul salonului; de fapt, Alice măsura acum mai mult de zece metri înălțime și de îndată luă de pe masă cheia aurită și fugi la ușa grădinii.